

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ Η ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

Φίλε «Νουμά»,

Ήμπορείς να μου ειπής τί επιτρέπει και τί απαγορεύει ή Λογοκρισία του Τύπου να δημοσιεύεται στις εφημερίδες; Το ξέρω τί θα μου πής και για τοῦτο σέ απαλάσσω από τήν περιττή κόπο. Ήν τούτοις ήμπορείς να μου εξηγήσεις γιατί αφήρεσε ή Λογοκρισία από τήν «Κοινωνία» τής Δευτέρας τό ακόλουθο χρονογράφημά μου;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΗΛΟΣ

Μου έούστησαν προχθές έναν άνθρωπο περιεργό, τον κ. Λουδοβίκο. Ο άνθρωπος αυτός είναι διπλός. Αηλ. έχει δύο πόδια και δύο χέρια. Μου είπαν ακόμα πως έχει δύο γυνήδες, δύο συνειδήσεις, δύο στομάχια, μα δεν τό πιστεύω, γιατί δεν τό είδα. Έκεινα που είδα εγώ είναι τό δύο του πόδια και τό δύο του χέρια. Και τίποτ' άλλο.

Και να ίδήτε τί σσηά που τό χρησιμοποιεί τό γυναικά του κατά χάρισμα. Με τό ένα πόδι του άουμπάει στο ένα πολιτικό κόμμα και με τό άλλο πόδι του στο άλλο. Με τό ένα χέρι του παίρνει μισθό από τό ένα κόμμα και με τό άλλο χέρι του από τό άλλο. Το μιστικό του όμως είναι αυτό: Φρονιζέει πάντοτε ν' άφιερώγη ώρισμένο χέρι και ώρισμένο πόδι για κάθε κόμμα και ποτέ τό ίδιο χέρι και τό ίδιο πόδι και για τό δύο.

Αν τον ερωτήσης λ. χ.:

— Κύριε Λουδοβίκο, έως χιές σέ ήξευρα για φανατικό αντιβενιζελικό πως σήμερα μεταμορφώθηκες σέ Κέσβερο του κόμματος;

— Κύριέ μου, θα σου άπαντήση, έχεις μεγάλο λάθος. Στο Βενιζελισμό έδωσα τό ελεύθερο χέρι μου και τό ελεύθερο πόδι μου, τό δεξί. Το άριστέρό μου χέρι και πόδι άνήκουν πάντοτε στο αντίθετο κόμμα!

Ο κ. Λουδοβίκος είναι καταχαρούμενος ακόμα και διότι καθιερώθηκε διπλή Πρωτομαγιά, ή Σοσιαλιστική και ή Αστική, για να ήμπορη έτσι να χρησιμοποιηή άνέτως, τό χέρια του και τό πόδια του.

— Ωχ, άδερφέ! λέγει φιλοσοφών. Όλα τό πράγματα πρέπει να είναι διπλά στη ζωή! Συμπολίτευσις και αντιπολίτευσις, να πούμε!..

Αυτό είναι, φίλε «Νουμά», τό χρονογράφημά μου. Τώρα, τί επιλήψιμο βρήκε σ' αυτό ή Λογοκρισία και μου τό βγαλε; Έγώ τουλάχιστο δεν τό βλέπω. Α, σιάσου! Η άλήθεια είναι πως στο χρονογράφημα τό διπλό άνθρωπο τον έλεγα «κύριο Φρανσουά». Μα Φρανσουά (ήχουν Φραγκίσκος) λέγεται κι ο έλαξίως διεκδύων την Λογοκρισία κ. Βιοβίλης. Που νάν τό φανταστώ εγώ, ένας άρχάριος και άγγελής χρονογράφος, πως ο κ. Βιοβίλης έχει τό «Φρανσουά» ως *marque déposée*; Αλλά κι αυτό ναίαι, έχει από τό Νόμο κανένα δικαίωμα ή Λογοκρισία να φέρεται τόσο άνδαίρετα σέ προσωπικά ζητήματα;

Διζός σου
ΓΚΡΕΓΚΟΥΑΡ

ΓΙΑ ΤΟ «ΝΟΥΜΑ»

Σύρος 2 Μαΐου 1919

Φίλε «Νουμά»,

Σκνυμένος μπρός σ' ένα σωρό περιοδικά, που κάθε βδομάδα βγαίνουν στην Αθήνα, ζητάω μέσ' την πλημύρα αυτήν να βρω κάτι που να ξαξίζει σ' άλληθια, κάτι που να ξεχωρίζε απ' τάλλα.

Και μέσα σ' αυτά δεν βλέπω πάρα ένα που να ξαξίζει. Αυτό τό περιοδικό είσαι σέ. Σέ μόνο ξεχωρίζεις για την εκλεκτή σου ύλη. Όλα σου είναι όμορφα, όλα διαλεκτά.

Διαβάω τό τελευταία σου φύλλα.

Άληθινά μικρά άριστοεργήματα, που μπορούσε να παραβληθόνε με τό καλλίτερα ξένα περιοδικά.

Τά τελευταία σου φύλλα είναι γεμάτα από πολιτικά περσάδκια και μέσα σ' αυτά ξεχωρίζουν—άληθινά διαμάντια—τά έργα του διεκδυντή σου κ. Α. Η. Ταγκοπούλου (πίσω απ' τό κάγκειω).

Τά θυμάμαι σχεδόν όλα. Και δεν χορταίνω να τό διαβάω δύο τρεις φορές. Κι όταν τό διαβάω μου ξανάρχονται στη μνήμη κάτι ξένα έργα όπως τό «LE MIE PRIGIONI» (Η γιλακός) του Ιταλού ποιητού *Silvio Pellico*, που περιγράφει τόσον ώραία και με όλοζώτητα χρώματα τη γιλακισή του. Κι αυτός είχε γιλακισθή γιατί πολεμούσε για άγιο σκοπό.

Υπάρχει μιá τόση συνταίτιση από ιδέες, μιá τέτοια άναλογία από σκέψες, και από αισθήματα, που μου γεμίζει την καρδιά θανατισμό και χαρά. Θαυμασικό για τό νέο πνευματικό άκούραστο και πεπειραμένο εργάτη που τάκανε, χαρά γιατί σκέφτομαι πόση πρόοδο έχει κάνει ή φιλολογία μας.

Κι όταν λέω φιλολογία εννοώ τη καινούρια, την άνόθευτη εκείνη που έκαμαν οι καινούριοι πνευματικοί εργάτες, εκείνη για την οποία εδύ πολέμησες τόσο.

Η άλήθεια είναι πως την πρώτη σου δράση δεν την είχα παρακολυθησει, γιατί ήμουν μαθητής, ύστερα έγραφα στην Εύρώπη.

Και κεί κάποιον του κάκου ζήτησα να βρω ένα περιοδικό γραμμένο όπως πρέπει και στην γλώσσα την γιλακιά, την δημοτική, που μοιάζει με άνομία.

Άγο καιρό μετά που ξαναγύρισα με άνεκφραστη χαρά είδα πως κατέβαινες πάλι στον άγώνα.

Είχα τόσα όμως άκούσει για σέ, που όταν εδιάβασα τό πρώτα σου φύλλα δεν μ' έξέπληξαν. Μόνο μέγισται χαρά.

Με πολλή άγάπη και έχτιμηση
ΑΙΟΝ. ΚΑΜ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗ

Σ' έκαμε ο Σερβιστόπουλος στο βήμα ν' άνεβής με τό μητέρα γλώσσα μας να λές.. και ν' άσεβής. Τό βήμα είναι πλάστιγγα, και τους χοντρούς ζυγιάστηκες, και δίπλα τη Δημοτική να σβήσης καταπίστητες.

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ

Τής δόλιας καθαρεύουσας ξεφύτρωσες σωτήρας, τά πάντα καταπίστητες, βαρύν οδοστρωτήρας.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

== Γραφεία, Σοφοκλέους 3 ==

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εσωτερικού: Έτησία Δρ. 10.— Έξάμηνη Δρ. 6.—

Εξωτερικού: » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

Κάθε φύλλο λεπτά 25

Άγγελιαί και διαφημίσεις δραχ. 2 δ στήχος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΛΟΣ ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος, Βενιζελικὸς καὶ ἀντιβενιζελικὸς, ὁμῶς οὐσταίνουε στὴν Κυβέρνηση νὰ δώσει χάρη στοὺς πολιτικοὺς καταδικασμένους ποὺ βρίσκονται, λίγο ἢ πολὺν καιρὸ, στὶς φυλακές. Μάλιστα μερικὲς ἐφημερίδες ἔγραψαν πὼς ἐπιβάλλεται αὐτὴ ἡ χειρονομία στὴν Κυβέρνηση καὶ γιὰ ἔθνικους λόγους, τώρα ποὺ ὅπωςδήποτε προχωροῦμε στὴν ἔθνικὴ μας ἀποκατάσταση, μὰ καὶ γιὰ λόγους καθαρὰ ἐσωτερικοῦς. Ἐμεῖς ποὺ εἴχαμε τὴν τιμὴ νὰ μείνουμε λίγο καιρὸ στὴ φυλακὴ καὶ νὰ γνωριστοῦμε ἔτσι ἀπὸ κοντὰ μὲ διάφορους πολιτικοὺς καταδικουμένους, μορφώσαμε τὴ γνώμη, καὶ τὴ διατυπώσαμε σ' ἄρθρο μὲν βγήκαμε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, πὼς ἡ Κυβέρνηση δὲν ἔχει νὰ ζημιωθεῖ τίποτε, τὸ ἐναντίο μάλιστα ἔχει νὰ ἀφελῆθαι ἀρκετὰ, ἂν προλάβει τὴν ὑπογραφή τῆς ὀριστικῆς εἰρήνης καὶ μ' ἓνα Βασ. Διάταγμα ἀνοίξει τίς φυλακές. Γιατὶ ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ τὸ χωρέψουμε ὅλοι μας καλὰ πὼς τότε μόνο θὰ μεγαλώσει πραγματικὰ ἡ Ἑλλάδα, ὅταν τὰ κομματικὰ μίσση, ποὺ τόσο μᾶς χωρίζουε, σβύσουν ὁλότελα. Κ' ἓνα μέσο γιὰ νὰρχίσει νὰ σβύνει τὸ ἔθνικὸ αὐτὸ κακὸ, εἶναι καὶ τὸ ὅτι προτείνουε σήμερον στὴν Κυβέρνηση ὅλες οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες.

Ο κ. ΒΟΡΕΑΣ ἄλλοτε ὑποψήφιός ποὺ Πανεπιστήμιον γιὰ τὴν ἔδρα τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσας καὶ καθηγητῆς τῶν Παιδαγωγικῶν ἐξελέχθη μετ' ὅν καιρὸ σὲ καθηγητὴ τῆς Φιλοσοφίας, ὅπου σήμερον εὐκλεῶς ἀνάσσει μετ' ἑπιβασιλέα τὸν κ. Εὐαγγελίδην. Δυὸ φιλόσοφοι στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι πολλοί, ὅπως θὰ νόμιζε κανεὶς, ἅμα συλλογιστοῦμε πὼς ἡ Ἑλλάδα πάντοτε εἶτανε ἡ κοιτίδα τῆς Φιλοσοφίας. Οὔτε εἶναι παράδοξο πὼς ὁ κ. Βορέας ἀρχίζοντας ἀπὸ ἐθροιστολόγος κατάντησε σήμερον φιλόσοφος, ὅταν εἶναι γνωστὸ πὼς στὸν εὐλογημένον αὐτὸν τόπον οἱ ἀπόμαχοι τῆς λογοτεχνίας γίνονται Ἀκαδημαϊκοί, οἱ καθηγητῆς τῆς Φαρμακολογίας εἰσηγητῆς ποιητικῶν διαγωνισμῶν,

καὶ οἱ παπυρολόγοι, ἐξελέσσονται μετ' ἡ βοήθεια τοῦ θεοῦ σὲ ἱστορικοὺς. Φέτος ὁ κ. Βορέας, πολλαπλασιάζοντας τοὺς τίτλους του, παρουσιάστηκε καὶ ὡς ῥήτορας στὴν Ἐθνικὴ ἑορτῇ. Ὅσοι ἔτυχε νὰ τὸν ἀκούσουνε τὴ μέρα ἐκείνη βεβαιοῦνε πὼς ὅσο μιλοῦσε, ξαναγύριζε ἄθλα στὸ νοῦ τους ἐπίμονα τὸ παλιὸ τραγουδάκι τοῦ Ζαλοκώστα «ὁ βοριάς ποὺ τὰρνάκια παγώνει». Λοιπὸν ὁ κ. Βορέας στὸ λόγο του ποὺ τὸν ἔβγαλε τώρα καὶ σὲ φυλλάδιον, ἀφοῦ ἐξιστόρησε τὴ δόξα τῆς Φυλῆς μετ' ἡ φιλότιμη προσπάθεια νὰ ἠψοθεῖ στὸ ὕψος τοῦ Μιστριώτη, δὲν ἔλειψε νὰ μᾶς πεί τὴ φιλοσοφικὴ του γνώμη καὶ γιὰ τὴ γλώσσα. Χάρι στον κ. Βορέα μαθαίνουμε τὰ ἀμίμητα αὐτά. Πὼς ἡ καθαρεύουσα εἶναι ἡ γλώσσα τῶν δοκιμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν (ὥστε ὁ Σολωμὸς π. χ. δὲν εἶναι δόκιμος), πὼς ἐμφανίζει ὄσην καὶ ἡ παλιὰ γλώσσα εὐκαμψίαν καὶ λειότητα καὶ χάρη καὶ πὼς θαυμάζεται γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους. Ἀπὸ μετριοφροσύνης του βέβαιον παραλείπει νὰ ἀναφέρει ὡς ὑπόδειγμα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀρετῶν τὸ λόγο του. Φανταζόμεσθε πὼς ἡ καθαρεύουσα τώρα προσπαθεῖ νὰ γίνῃ γλώσσα. Πὼς ἔφτασε κιόλας νὰ γίνῃ ἐφάμιλλη τῆς ἀρχαίας καὶ πὼς κατάκτησέ καὶ τὸ θαυμασμὸ τῶν ξένων, αὐτὸ οὔτε ὁ κ. Σκιαῆ δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ τὸ πῇ. Ὅπωςδήποτε ἕστερον ἀπὸ τὸν λόγο αὐτὸ καλὰ θὰ κάνει ὁ κ. Βορέας νὰ περιορισθεῖ στὴ φιλοσοφία ἀφήνοντας τὴ φροντίδα γιὰ τὴ γλώσσα στον κ. Χατζηδάκη καὶ στὸν κ. Σκιαῆ. ποὺ εἶναι ἀρμοδιώτεροι νὰ μιλήσουνε ἢ στὴν πεθερὰ τοῦ κ. Χατζηδάκη. Πάντα κάτι περισσότερο θὰ ξέρουε αὐτοί.

Σ ΥΣΤΑΙΝΟΥΜΕ ἓνα γράμμα τοῦ συνεργάτη τῆς «Κοινωνίας» Γεωργίου ποὺ δημοσιεύουε στὴ στήλη τῆς «Κοινῆς Γνώμης». Προέχειται γιὰ τὴ λογοκρισία. Ἐμεῖς δὲ θέλουμε νὰ τὴν ψέξουμε—ἴσως νὰ μὴν εἶναι καὶ καιρὸς ἀκόμη νὰ γίνῃ ἡ ἀπαραίτητη κοιτικὴ τῆς—μὰ θέλουμε νὰ τῆς συστήσουμε μοναχὰ νὰ μὴν εἶναι τόσο ἀπολυταρχικὴ καὶ ξεπερνᾷ τὰ σύνορα, τὰ ἀρκετὰ εὐρύχωρα, ποὺ τῆς ἔδωκε ὁ Στρατιωτικὸς Νόμος. Ὅσο ἡ Λογοκρισία διευθυνότανε, καὶ σὲ δύσκολους μάλιστα καιροὺς, ἀπὸ τὸν ἰκανώτατον καὶ μετ' ἡ πλατυτάτην ἀντίληψιν κ. Γεώργιον Παπαντωνάκη, παρόμοιες ὑπερβάσεις δὲν ἐγίνοντουσαν, οὔτε τόσα λευκὰ ἐπιγουράριζαν στὶς ἐφημερίδες, ὅπως φηγοῦρουε σήμερον. Ἡ μεγάλη ἰκανότης καὶ τὸ ξεχωριστὸν τακτὸν τοῦ κ. Παπαντωνάκη σήμερον ἴσα ἴσα φάνηκε καὶ ὁμολογεῖται γενικὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς δημοσιογράφους. Ὅταν λοιπὸν ἡ σημερινὴ Λογοκρισία ἔχει ἓνα τέτοιον ὑπόδειγμα γιὰτὶ νὰ μὴν τὸ ἀκολουθεῖ:

Κ ΑΤΙ ποὺ ἀκούστηκε σ' ἓνα δημοσιογραφικὸν γραφεῖο καὶ τὸ ἀναγράφομε, βέβαιον πὼς δὲ θὰ θυμώσει καὶ δὲ θὰν τὸ ἀφαιρέσει ὁ κ. Φ. Βιρβίλης, κἀλλὰ θὰ γελάσει:

— Πολλὰ μᾶς κόβει ὁ κ. Βιρβίλης!...

— Μὰ ἔγινε σωστός... Φρανσουᾶ Κοπέ!...

— Κοίταξέ τα μόνη σου, αφού θέλεις και καλά να τὸ ξέρεις.

— Δείχ' τα μου !

— Πήγαινε στὸ καλά, ἀπὸ κεῖ ποῦρθε; ! Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

— Δείχ' τα μου, τὰ μάτια σου !

— Κρίτσκα ! εἶσαι τρελή !

Ἡ Γιαντβίκα σηκώνεται καὶ στέκεται ὀρθὴ μπρὸς στὴν Κρίτσκα, μὲ τὸ πρόσωπὸ κόκκινο ἀπ' τὴν ἀναλαμπὴ τῆς φωτιᾶς.

— Τί θέλεις ;

— Θέλω τὰ μάτια σου, νά ! φωνάζει ἡ Κρίτσκα χτυπώντας τὴν στὰ μάτια μὲ τὸν ἀναμμένο δαυλὸ.

Ἐνα τρομερὸ ξεφωνητὸ πόνου ξεσκίζει τὴ νύχτα. Τὰ σκυλιὰ ἀλυγοῦνε καὶ ὁ ἀντίλαλος φέρνει καὶ ξαναφέρνει τὸ ξεφωνητὸ ἀπ' ὅλες τὶς μεριῆς σὰ νᾶβγαίνε ἀπ' τοὺς βράχους γύρω.

Ἀκόμα ἓνα ξεφωνητό, κι' ὕστερα ἀκόμα ἓνα, πού βγαίνει, λέξ, ἀπ' τὰ σωθικά, κι ἀντιλαλαίει μὲς στὴ λαγκαδιά.

Ὁ Γιάνεκ πετιέται ἔξω ἀπ' τὴν κατοικία του καὶ ὀρμαίνει πρὸς τὰ σπίτια.

— Τί τρέχει ; Ποιὸς οὐρλιάζει ἔτσι ; Τί ; ...

Τὰ λόγια του πνίγονται μὲς στὸ λαϊμό του. Βλέπει τὴν Κρίτσκα νὰ κρατάει ἀπ' τὸ χέρι τὴ Γιαντβίκα πού σέρνεται καταγίς καὶ ξεφωνίζει. Ἐνας στρόβιλος ἀπὸ σπιθὲς τὶς φωτίζει. Βλέποντας τὸ Γιάνεκ, ἡ Κρίτσκα φωνάζει :

— Νά τινε ! νά, τὰ γκριζα τῆς τὰ μάτια, κοίταξε λοιπόν !

Καὶ κουνάει τὸ δαυλὸ μπροστὰ του.

— Δυστυχημένη, τί ἔκανες ;

— Τί ἔκανα ; τῆς ἀναψα τὰ μάτια σὰν τὴν ὕσκα.

Καὶ τὸ δάσος ἀχολογáει ἀπ' τὸ πλατῦ γέλιο τῆς Κρίτσκας.

Ἄλλος ὁ κόσμος ἀπ' τὰ γύρω οπίτια ξύπνησε καὶ τρέχει κατὰ τὴ λάμψη τοῦ δαυλοῦ.

Ἡ Γιαντβίκα δὲ φωνάζει πιά, δὲ σπαράζει πιά πάνω στὶς πέτρες τοῦ δρόμου. Ἔχει λειποθυμήσει.

— Τῆς ἀναψα τὰ μάτια σὰν τὴν ὕσκα, ξαναλέει ἡ Κρίτσκα παραϊτώντας τὸ χέρι τῆς ἀντιπάλου τῆς καὶ πετώντας τὸ δαυλὸ πού ξεψυχαίει μακριὰ τῆς.

Κι' ἔγινε πάλι νύχτα καὶ σιγή.

Ἡ Κρίτσκα τότε πάει κοντὰ στὸ Γιάνεκ πού στέκει ἐκεῖ ὀρθὸς μὲ κομμένα τὰ ἦπατά του ἀπὸ τὴ φρίκη. Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τότε σφίγγει δυνατὰ, τοῦ τραβάει μὲ τὴ βία τὸ κεφάλι του ὡς τὸ πρόσωπό τῆς.

— Τώρα θάσαι πιά δικός μου ! Τώρα θάσαι πιά δικός μου !

Χωρὶς θέληση, χωρὶς ἀντίσταση, ὁ Γιάνεκ γέρνει ἀπάνω τῆς. Ἡ Κρίτσκα τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τραβάει κατὰ τὸ βοητὸ καὶ τὰ σκοτάδια τοῦ δάσους.

Μετάφρ. Κ. ΚΑΡΘ.

Λέτε πὼς ὁ καλὸς σκοπὸς ἀγιάζει ἀκόμα καὶ τὸν πόλεμο; Ἐγὼ σὰς λέω: ὁ καλὸς ὁ πόλεμος εἶναι πού ἀγιάζει κάθε σκοπὸ.

Νίτσε

ΣΤΟ ΔΕΣΠΟΤΗ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

Κήρυξε πάλι τὸ Χριστὸ
Δεσποτῆς διὰ-Βόλου,
μὰ ὁ Παρορίτης ἄθεος
δὲν πίστεψε καθόλου.
Τῆρα, θεοφιλέστατε,
νὰ θρῆς ἄλλους ἄνοητες
καὶ ὄχι οσοσάλιουτες
ἢ ἄπιστους Παρορίτες.

Ἀθήνα 9-5-19.

KYN-ONIKOS

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Κ. Γιαν. Πάτρα. Δυστυχῶς ἀκατάλληλο. — **κ. Θ. Ἀγγ.** Οἱ «Στροφές τῆς Φιλοφρέας» πολὺ βραχνές. — **κ. Φρ. Πιστ.** Καλὲς οἱ ἰδέες μὰ οἱ στίχοι ἀκατέργαστοι. — **κ. Δ. Κρεστ.** Καλὸ, μὰ τὸ θέλαμε πῶς σύντομο καὶ πῶς δυνατὰ γραμμένον. Δοκίμασε νὰν τὸ ξαναγράψεις. — **κ. Δ. Βορ.** Βέλος. Θὰ δημοσιευτεῖ. — **κ. Δ. Σανθ.** Ἄσ' τινε νὰ κουρεύεται κι ἄς οὐδέ ἔξαρος. Ἐξασέ τινε καὶ οὐ γὰρ νὰ μπορέσεις νὰ γράφεις καλύτερα πράγματα. — **κ. Λαύρα.** Ἐδχαριστοῦμε, θὰ δημοσιευτεῖ. — **κ. Μιλτ.** Σμπ Δὲ δικαιολογεῖται καθόλου ἡ ἀπογοήτευσή σου. Οἱ στίχοι σου εἶναι ἀρκετὰ καλοὶ, ὄχι ὅμως ὅσο πρέπει καλοὶ. Ὁ τελευταῖος στίχος :

Ἔω Ἡδονή, πηγὴ ζωῆς μὰ καὶ χαλάστρα !

φανερώνει ἀληθινὴ ποιητικὴ φλέβα. Μὴν ἀπογοητεύσαι διχως λόγο. — **κ. Νουμάδ.** Θὰ δημοσιευτεῖ. — **κ. Χίτιστ.** Οἱ στίχοι εἶναι κάπως ἀκατάστατοι. — **κ. Στ. Σπ.** Βόλο. Τὸ καινούριο δράμα τοῦ Δ Ταγκοπούλου «Μυριέλλα», πουλιέται δρ. 2 στὸ βιβλιοπωλεῖο Γ. Βασιλείου (Σταδίου 42). — **κ. Νέρονα.** Οἱ στίχοι σου θυμίζουν τοὺς ἀκόλουθους ἀθάνατους στίχους τοῦ Ἀπουάνου ποιητῆ κ. Dani. Bonosenectius :

Σταυρόνομα καθημερινῶς διὰ νὰ γράφω στίχους
μὰ μόνος μου δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω φτοὺς εὐήχους.
θέλω τὴ μουσα τὴ σκληρὰ ἐμένα νὰ ἐμπνέη
καὶ εἰς θάλασσαν μελανοῦ τὸ ἦπαρ μου νὰ καίη.

κ. Καμ. Τὸ γράμμα σου δημοσιευτεῖται. Στείλε μας τὴ συνέχεια καὶ σοῦ γράφουμε. — **κ. Ἀφελῆ** εἶναι παραπολὺ ἀφελῆ. — **X. St.** Μὰς συνήθισες μὲ πολὺ κατὰ γιαντὸ βλασκόμεν τὸ κρασί καὶ τὸ μέλι πολὺ ἀνακατωμένον. Μὲς στὴν ταβέρνα ὁ κόσμος πίνει κρασί κι' ὄχι μέλι, ὅσο συμβολικὰ κι' ἂν τὸ πίνει κτλ. — **Μ. Καρ.** Ὁ Θαν. τ. Διγ. θὰ δημοσιευτεῖ ἀργότερα. Πρόσεχε λίγο τὶς χασμωδίες. — **Ιβ. Σπ. Κέρκ.** Ὁ «Πόθος» δὲν εἶναι διχως ποίηση μὰ θέλει λίγο πελέκημα. Προσάντων τὸ σονέτο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τελειότητα στὴ μορφῇ. Οἱ στίχοι ἀπὸ 9-12 εἶναι ἐλαττωματικοὶ στὴ σύνταξη. Ὁ 4 ἔχει λαθεμένη τοιμῇ. Χασμωδίες πολλές.

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΗ

Κάποιοι Νέοι μὲ καθαρὰ κολλάρια καὶ μὲ χέρια καθαρότερα, ἀντιγράψανε κρυφὰ στὸ γραφεῖο μας πὸν κατάλογο τῶν συνδρομητῶν τοῦ «Νουμῶ» καὶ τοὺς στείλανε τὸ περιοδικό τους, τάχα πὼς τοὺς τὸ οσοσάλιουμα εἶς. Οἱ συνδρομητῆς μας ἄς χαρακτηρίσουνε ὅπως θέλουν αὐτὸ τὸ φέροισμο.